

Joels Bog og den laodikeiske syvendedagsadventistkirke – nummer to

Jeff Pippenger

2025-12-02

Nummer To

„Det er med en inderlig længsel, at jeg ser frem til den tid, da begivenhederne på pinse-dagen skal blive gentaget med endnu større kraft end ved den lejlighed. Johannes siger: ‘Jeg så en anden engel komme ned fra himmelen; han havde stor magt, og jorden blev oplyst af hans herlighed.’ Da vil folket, som i pinsens tid, høre sandheden talt til sig, hver mand på sit eget tungemål.”

„Gud kan indblæse nyt liv i enhver sjæl, der oprigtigt ønsker at tjene Ham, og kan røre læberne med en glødende kul fra alteret og bevirke, at de bliver veltalende i Hans pris. Tusinder af røster vil blive gennemtrængt af kraften til at forkynde de vidunderlige sandheder i Guds Ord. Den stammende tunge vil blive løst, og den frygtsomme vil blive gjort stærk til at aflægge et modigt vidnesbyrd om sandheden. Må Herren hjælpe sit folk til at rense sjælens tempel for enhver besmittelse og til at bevare en så nær forbindelse med Ham, at de må få del i den sildige regn, når den bliver udgydt.” Review and Herald, 20. juli 1886.

Pinse kan, når den betragtes som en af Herrens højtider, ikke adskilles fra påsken, de usyrede brøds højtid, førstegrødeofferet og ugefesten. Pinse er et tidsrum, skønt den også er et tidspunkt. Derfor kaldes den „pinsetiden“. Tiden begyndte med Kristi død, begravelse og opstandelse. Efter sin himmelfart indledte Kristus fyrre dages personlig undervisning, som blev efterfulgt af ti dage i salen ovenpå, hvor enhed blev opnået. 9/11 indledte en periode, som ender ved søndagsloven i De Forenede Stater. Denne søndagslov er repræsenteret ved pinsedagen som et tidspunkt; et tidspunkt, som er blevet forudgået af et tidsrum, der begyndte ved 9/11. Fra 9/11 indtil søndagsloven gentages „pinsetiden“.

Peter forklarede, at det mirakuløse fænomen med „ildtunger“ ikke var drukken tåbelighed, men en opfyldelse af Joels bog, fordi der blev rejst en indsigelse mod budskabet. „Tunger“ repræsenterer fremstillingen af et budskab, og ilden repræsenterer Helligånden. Pinsens budskab repræsenterer en sammensmeltning af guddommelighed (Gud er en fortærende ild) med tungens menneskelighed. Ligesom Peter repræsenterer de hundrede og fireogfyrre tusind i tiden for silde regn, således repræsenterer de kævlende jøder et folk under den tidligere pagt, som bliver forbigået netop på det tidspunkt, hvor silde regn falder.

Og de blev alle fyldt med Helligånden og begyndte at tale i andre tungemål, alt efter hvad Ånden gav dem at udsige. Og der boede i Jerusalem jøder, gudfrygtige mænd, fra hvert folk under himmelen. Da dette rygte kom ud, stimlede mængden sammen og blev forvirret, fordi enhver hørte dem tale på sit eget sprog. Og de blev alle forundrede og undrede sig og sagde til hverandre: Se, er ikke alle disse, som taler, galilæere? Hvordan kan vi da hver især høre dem tale på vort eget modersmål, hvori vi er født? Parthere og medere og elamitter, og de, som bor i

Mesopotamien, Judæa og Kappadokien, Pontus og Asien, Frygien og Pamfyliden, Egypten og egne af Libyen ved Kyrene, og tilrejsende fra Rom, både jøder og proselytter, kretere og arabere, vi hører dem tale om Guds store gerninger på vore egne tungemål. Og de blev alle forundrede og rådvilde og sagde til hverandre: Hvad skal dette betyde? Men andre spottede og sagde: De er fulde af sød vin. Men Peter stod frem sammen med de elleve, opløftede sin røst og sagde til dem: I mænd fra Judæa og alle I, som bor i Jerusalem, dette være jer vitterligt, og lån mig øre til mine ord! For disse er ikke berusede, sådan som I mener; det er jo kun dagens tredje time. ApG 2:4–15.

Peter forklarer pinsen som en opfyldelse af Joels bog. Han gør det profetisk, idet hele verden er repræsenteret, for teksten siger, at tilhørerne kom „fra hver nation under himlen“. Ved 9/11 blev jorden oplyst af Kristi herlighed, og dernæst vil de hundrede og fireogfyrr tusind ved søndagsloven fuldkomment genspejle Kristi herlighed, idet de ophøjes som et banner for hele verden. Pinseperioden begyndte ved 9/11, og den ender ved søndagsloven.

”Ingen af os vil nogen sinde modtage Guds segl, så længe vore karakterer har én plet eller lyde på sig. Det er overladt til os at afhjælpe manglerne i vore karakterer, at rense sjælens tempel for al besmittelse. Da vil den sildige regn falde over os, ligesom den tidlige regn faldt over disciplene på pinsedagen.

„Vi lader os alt for let stille tilfreds med det, vi har opnået. Vi føler os rige og har overflod af goder og ved ikke, at vi er »elendige og jammerlige og fattige og blinde og nøgne.« Nu er tiden inde til at agte på den Trofaste Vidnes advarsel: »Jeg råder dig til hos Mig at købe guld lutret i ild, for at du må blive rig, og hvide klæder, for at du kan være iført dem, så din nøgenheds skam ikke skal åbenbares; og salv dine øjne med øjensalve, for at du må kunne se.« ...“

„Det er nu, vi må bevare os selv og vore børn uplettede af verden. Det er nu, vi må tvætte vore karakterklæder og gøre dem hvide i Lammets blod. Det er nu, vi må sejre over stolthed, lidenskab og åndelig sløvhed. Det er nu, vi må vågne og gøre en målbevidst indsats for karakterens harmoni. ’I Dag, om I ville høre hans Røst, da forhærder ikke eders Hjerter.’ Vi befinder os i en højst prøvende stilling, idet vi venter og våger for vor Herres tilsynkomst. Verden er i mørke. ’Men I, brødre,’ siger Paulus, ’er ikke i mørke, så den dag skulle overraske jer som en tyv.’ Det er altid Guds hensigt at bringe lys ud af mørke, glæde ud af sorg og hvile ud af træthed for den ventende, længselsfulde sjæl.“

»Hvad gør I, brødre, i det store forberedelsesværk? De, som forener sig med verden, modtager den verdslige støbeform og forbereder sig til dyrets mærke. De, som ikke stoler på sig selv, som ydmyger sig for Gud og renser deres sjæle ved lydighed mod sandheden, disse modtager den himmelske støbeform og forbereder sig til Guds segl på deres pander. Når forordningen udgår, og mærket præges, vil deres karakter forblive ren og uplettet i evighed.«

»Nu er tiden inde til at forberede sig. Guds segl vil aldrig blive sat på panden af en uren mand eller kvinde. Det vil aldrig blive sat på panden af den ærgerrige, verdenselskende mand eller kvinde. Det vil aldrig blive sat på panden af mænd eller kvinder med falske tunger eller svigefulde hjerter. Alle, som modtager seglet, må være uden plet for Gud — skikkede til himlen. Gå fremad, mine brødre og søstre. Jeg kan kun skrive kortfattet om disse punkter på

nuværende tidspunkt, idet jeg blot henleder jeres opmærksomhed på nødvendigheden af forberedelse. Ransag selv Skrifterne, for at I må forstå den frygtelige alvor i den nuværende stund.« Testimonies, bind 5, 214, 216.

Her identificerer søster White Pinsen som et tidspunkt, i overensstemmelse med søndagsloven i De Forenede Stater, »når dekretet udgår«. Men selv om hun angiver søndagsloven og Pinsen som et tidspunkt, peger hendes budskab, der kalder til forberedelse, på en periode, som går forud for søndagsloven, og som er forebilledliggjort ved pinsetiden. Søndagsloven er prøven angående sabbatten på den syvende dag, og perioden fra 11. september og indtil søndagsloven kan identificeres som den symbolske »Herrens forberedelsesdag«. Forberedelsen går forud for prøven.

„Den sene regn vil falde over“ de hundrede og fireogfyrre tusind, netop „sådan som den tidlige regn faldt over disciplene på pinsedagen“. Den periode, der fremstilles som pinsetiden, begyndte med et stænk, da Kristus vendte tilbage fra sin himmelfart.

Og da han havde sagt dette, åndede han på dem og sagde til dem: Modtag Helligånden. Johannes 20,22.

Hans ånde formidler Helligånden, og ånden er det, som frembringer ordenes lyd. Jesus er Ordet, og Hans ånde formidler Helligånden gennem meddelelsen af Hans ord. Ånden var det, som bragte Adams legeme til live, og ånden er det, som bringer Ezekiels hær af opstandne, døde, tørre ben til live.

„Kristi handling, idet han åndede på sine disciple Helligånden og skænkede dem sin fred, var som nogle få dråber forud for det rige regnskyl, der skulle gives på pinsedagen.“ Profetien om Ånden, bind 3, 243.

Ved begyndelsen af pinsetiden meddelte Kristi »åndepust« Helligånden til disciplene, men nogle tvivlede.

Men Thomas, en af de tolv, kaldet Didymus, var ikke sammen med dem, da Jesus kom. De andre disciple sagde derfor til ham: Vi har set Herren. Men han sagde til dem: Hvis ikke jeg ser naglernes mærker i hans hænder og stikker min finger i naglernes mærker og lægger min hånd i hans side, vil jeg ikke tro. Johannes 20:24, 25.

Pinseperioden indledte en periode med „prøvelse“, begyndende med Kristi ånde og Thomas' tvist om tvivl. Thomas' tvist ved begyndelsen er et forbillede på jødernes tvist ved afslutningen af pinsetiden. Kristus meddelte sit ord og Helligånden til disciplene ved begyndelsen, og disciplene meddelte ordet og Helligånden til verden ved afslutningen af pinsetiden.

Det værk, som Kristus fuldbyrdede, da Han åndede på disciplene, var et andet vidnesbyrd om det samme værk, som Han netop havde fuldbyrdet med disciplene på vejen til Emmaus.

Og det skete, mens de talte sammen og drøftede tingene, at Jesus selv kom nær og fulgtes med dem. Men deres øjne blev holdt tilbage, så de ikke kendte ham. ...

Da sagde han til dem: I uforstandige og træge af hjertet til at tro alt det, som profeterne har talt! Burde Kristus ikke have lidt dette og være gået ind til sin herlighed? Og idet han begyndte fra

Moses og alle profeterne, udlagde han for dem i alle Skrifterne det, som var skrevet om ham selv. Og de nærmede sig landsbyen, som de var på vej til; og han lod, som om han ville gå videre. Men de nødte ham og sagde: Bliv hos os; thi det er mod aften, og dagen hælder. Og han gik ind for at blive hos dem. Og det skete, mens han sad til bords med dem, at han tog brødet, velsignede det, brød det og gav dem det. Da blev deres øjne åbnet, og de kendte ham; og han blev usynlig for dem. Og de sagde til hinanden: Brændte vort hjerte ikke i os, mens han talte med os på vejen, og mens han åbnede Skrifterne for os? Lukas 24:15, 16, 25–32.

Ligesom Jesus „satte sig til bords“ i Emmaus, spiste Han derefter sammen med disciplene. I begge tilfælde fremstilles spisningen. Tilsammen viser de, at begyndelsen på pinseperioden er kendetegnet både ved Helligåndens ånde og ved spisning. Begivenhederne ved begyndelsen frembringer en strid mellem en klasse, som tror, og en klasse, som tvivler. Spisningen, meddelelsen af Helligånden og Skrifternes åbning indbefatter, at Kristus begyndte sin undervisning med „Moses og alle profeterne“. Kristi undervisning blev formidlet ved at tage Moses' profetiske linje og sammenholde den med alle profeternes linjer, lidt her og lidt der.

Den 11. september blæste de fire vinde i Ezekiels åndedrag over de døde, tørre ben i kapitel syvogtredive. På den tid nedsteg, som forudbilledliggjort ved den engel, der steg ned den 11. august 1840 og gav kraft til den første engels budskab, englen i Åbenbaringen atten med et budskab, som må spises, ligesom disciplene spiste ved begyndelsen af pinseperioden. Thomas' uvillighed til at tro påviser, at når budskabet fremføres, markeres en rystelse.

Når der tales om Tvillingetårnenes fald den 11. september, får vi at vide, at Herren rejste sig for „på frygtelig vis at ryste nationerne“. Det er vigtigt at erindre, at en „rystelse“ blandt Guds folk forårsages af dem, som kæmper imod et sandhedsbudskab. Der findes „rystelser“, som er ydre, men indre rystelser i menigheden forekommer i den sammenhæng, hvor et budskab bliver fremført.

„Jeg spurgte om betydningen af den rystelse, jeg havde set, og fik vist, at den ville blive forårsaget af det ligefremme vidnesbyrd, fremkaldt ved den rådgivning, som det sande Vidne gav til laodikeerne. Dette vil øve sin virkning på modtagerens hjerte og vil føre ham til at ophøje fanen og fremføre den ligefremme sandhed. Nogle vil ikke tåle dette ligefremme vidnesbyrd. De vil rejse sig imod det, og dette er, hvad der vil forårsage en rystelse blandt Guds folk.

„Jeg så, at den sande Vidnes' vidnesbyrd ikke er blevet taget til hjerte blot halvt. Det højtidelige vidnesbyrd, hvorpå menighedens skæbne hviler, er blevet ringeagtet, om ikke fuldstændig tilsidesat. Dette vidnesbyrd må fremvirke dyb anger; alle, som i sandhed modtager det, vil adlyde det og blive renset.“ Early Writings, 271.

Den indre „rystelse“ forårsages af dem, som modstår fremstillingen af det laodikæiske budskab. Søster White identificerer Jones' og Waggoners budskab fra 1888 som det laodikæiske budskab.

„Det budskab, som er givet os ved A. T. Jones og E. J. Waggoner, er Guds budskab til den laodikeiske menighed, og ve den, som bekender at tro sandheden og dog ikke genspejler de gudgivne stråler for andre.“ The 1888 Materials, 1053.

Modstanden mod det laodikeiske budskab frembringer en rystelse, og Søster White sidestiller budskabet fra 1888 med engelens nedstigen i Åbenbaringen atten.

«En uvillighed til at opgive forudfattede meninger og til at tage imod denne sandhed lå til grund for en stor del af den modstand, der blev udvist i Minneapolis mod Herrens budskab gennem brødrene Waggoner og Jones. Ved at fremkalde denne modstand lykkedes det Satan i vid udstrækning at holde den særlige kraft fra Helligånden borte fra vort folk, en kraft, som Gud længtes efter at meddele dem. Fjenden forhindrede dem i at opnå den virkningsfuldhed, som kunne have været deres i at bringe sandheden til verden, således som apostlene forkyndte den efter pinsedagen. Det lys, som skal oplyse hele jorden med sin herlighed, blev modstået og er ved vore egne brødres handle måde i høj grad blevet holdt borte fra verden.» Selected Messages, bog 1, 235.

Thomas' tvivl ved begyndelsen af pinsetiden, som er et forbillede på oprøret imod det budskab, der ankom på pinsedagen, var et forbillede på den rystelse, som fandt sted, da ledelsen i Syvendedags Adventismen rejste sig og modsatte sig budskabet til den laodikeiske menighed, sådan som det blev fremført af Jones og Waggoner i 1888. I 1888 steg den mægtige engel i Åbenbaringen atten ned for at oplyse jorden med sin herlighed, men i høj grad på grund af disse ledes uvillighed til at tilsidesætte forudfattede meninger blev Koras, Datans og Abirams oprør gentaget. Thomas, jøderne ved pinse, Koras oprør på Moses' tid, oprøret i 1888, er alle forbilleder på 11. september, da der ifølge Joel skulle blæses i en basun. Denne basun blev ifølge Esajas blæst for at påvise Guds folks synder og er således et forbillede på 1888 og budskabet til Laodikea. Jeremias' vægter, som blæser i basunen for at vende tilbage til de „gamle stier“, stemmer overens med Esajas, der opløfter sin røst som en basun. Jeremias' vægtere er Habakkuks vægtere, som stiller spørgsmålet om, hvad hans stilling vil være i hans histories strid eller debat?

Jeg vil stå på min vagtpost og stille mig på tårnet, og jeg vil spejde efter at se, hvad han vil sige til mig, og hvad jeg skal svare, når jeg bliver irettesat. Habakkuk 2:1.

Ordet „irettesat“ betyder „tilrettevist eller ført i rette med“ og indebærer et spørgsmål, for det næste vers giver et svar.

Og Herren svarede mig og sagde: Skriv synet ned, og gør det tydeligt på tavler, for at den, som læser det, kan løbe. Habakkuk 2:2.

Den „debat“ eller rystelse, som begyndte som opfyldelse af milleritternes historie, var budskabet fra William Miller og hans regler for profetisk fortolkning i modsætning til protestantismens teologer. Debatten i milleritternes historie begyndte med bekræftelsen af milleritbudskabet den 11. august 1840, da ingen ringere end Jesus Kristus steg ned med en lille bog, som Johannes skulle tage og æde. Habakkuks vægteres strid, Thomas' tvivl, oprøret i 1888, Korahs oprør, påstanden om beruselse ved pinsen vidner alle om en debat, som begyndte ved 9/11. Den strid, der debatteres, angår budskabet om den sildige regn, som begyndte at dryppe ved 9/11.

Svaret i Habakkuk, som førte Milleritterne til at fremstille 1843-diagrammet, forbindes med udviklingen af to klasser af tilbedere, repræsenteret ved Korah og hans fæller over for Moses, ved Thomas og de øvrige disciple; jødernes påstand om beruselse på Pinsedagen, adventismens ledelse

i 1888; protestanterne over for Milleritterne i 1844 og de dårlige og de kloge jomfruer den 22. oktober 1844.

Den 11. september åndede Kristus Helligånden på sine disciple som nogle få dråber før den fulde udgydelse ved søndagsloven. Derpå åbnede han deres forståelse for det profetiske budskab, idet han begyndte „linje på linje“ med Moses ved at føre disse disciple tilbage til Jeremias' gamle stier, hvor de blev salvet til at støde i advarselsens basun. Kristi åndepust den 11. september kom fra Ezekiels og Johannes' fire vinde, og det var det laodikeiske budskab, som er det „lige vidnesbyrd“, der forårsager en rystelse, idet det bliver modstået. 1888 er et forbillede på Korahs, Datans og Abirams oprør, for det var ikke blot budskabet, som blev forkastet, men også de udvalgte vægttere, der gav basunen en tydelig lyd.

Søster White skrev, at den „rystelse, jeg havde set“, „ville blive forårsaget af det ligeudgående vidnesbyrd, fremkaldt ved den formaning, som det sande Vidne gav til laodikeerne.“ Budskabet i 1888 var dette ligeudgående vidnesbyrd, og både 1888 og 11. september markerer nedstigningen af englen i Åbenbaringen atten.

„Et ligefremt vidnesbyrd må bæres frem for vore menigheder og institutioner for at vække de sovende.“

”Når Herrens ord bliver troet og adlydt, vil der ske en stadig fremgang. Lad os nu se vor store nød. Herren kan ikke bruge os, før han indblæser liv i de tørre ben. Jeg hørte ordene udtalt: 'Uden Guds Ånds dybe bevægelse på hjertet, uden dens livgivende indflydelse, bliver sandheden en død bogstav.'” Review and Herald, 18. november 1902.

Den 11. september nåede det laodikeiske budskab sin fuldkomne opfyldelse, idet det sidste kald til Guds tidligere pagtsfolk begyndte at lyde. Det er da, Søster White bemærker: „Et ligefremt vidnesbyrd må bæres til vore menigheder og institutioner for at vække de sovende.“ Det laodikeiske budskab begyndte, da engelen i Åbenbaringen atten steg ned den 11. september, hvilket betyder, at budskabet til laodikeiske syvendedagsadventister den 11. september var og er: „Vågn op.“ Joel befalede drangerne at vågne op i vers fem i kapitel ét. Den 11. september markerer ankomsten af den endelige prøvetid for adventismen, og den repræsenterer Joels befaling om at vågne op. Begyndelsen på pinseperioden tager sin begyndelse med en opvågnen blandt Guds folk den 11. september og ender med opfyldelsen af lignelsen om de ti jomfruer lige før søndagsloven.

Vækkelsen ved 9/11 er et kald til den sidste generation af et pagtsfolk, som befinder sig i frafald. Vækkelsen umiddelbart før søndagsloven lukker døren for det tidligere pagtsfolk. Begyndelsen og enden er de samme, og i juli 2023 blev de to vidner i Åbenbaringen elleve vækket til oprøret i forudsigelsen af 18. juli 2020. Den midterste vækkelse er repræsenteret ved oprør, hvilket identificerer 9/11 som det hebraiske alfabets første bogstav, 18. juli 2020 som det trettende bogstav og søndagsloven som det toogtyvende og sidste bogstav i det hebraiske alfabet. Det toogtyvende bogstav repræsenterer foreningen af guddommelighed med menneskelighed, som fuldendes i den sidste af disse tre vækkelser.

Herren »indblæser liv i de tørre ben« ved 9/11, ligesom Han indblæste Helligånden i disciplene ved begyndelsen af pinseperioden. Disciplene efter Hans himmelfart repræsenterer dem, som modtog Helligånden, og som derefter fik deres forståelse af det profetiske Ord åbnet gennem metodologien »linje på linje«. Modtagelsen af Helligånden fandt sted under indtagelsen af et måltid, for at spise åndeligt kræver, at man spiser Jesu kød og drikker Hans blod, Han som er Ordet.

Oprørerne, som sluttede sig til Korah, Datan og Abiram, repræsenterer (ligesom adventismens lederskab i 1888) den klasse, som forårsager rystelsen ved at modsætte sig basunbudskabet, der identificerer Guds folks synder, og som samtidig kalder til en tilbagevenden til de gamle stier, de grundlæggende sandheder repræsenteret ved „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve. Basunen kalder til både vækkelse og reformation. Den første af Millers profetiske juveler, og også den første, som blev forkastet af adventismen, repræsenterer begyndelsen og afslutningen på den milleritiske bevægelse. Begyndelsen og afslutningen på den første engels budskab, sådan som det blev forkyndt af milleritterne, er markeret ved Moses' „syv tider“. I begyndelsen blev det antaget, ved enden blev det forkastet. På grund af denne forkastelse fremstiller Ezekiel adventismen som en dal af døde, tørre ben. Perioden fra 1863 indtil søndagsloven i De Forenede Stater er synsdalen ifølge Esajas toogtyve, men den er en dal af døde, tørre ben ifølge Ezekiel. Begge disse profetiske dale stemmer overens med Joels Josafats dal, som Joel også identificerer som afgørelsens dal.

Med disse begreber på plads kan spørgsmålet stilles: Hvordan kan det være, at Joels Bog ved 9/11 blev det budskab, som Peter identificerede ved pinsefesten? Vi vil søge at klarlægge disse begreber i de følgende artikler.

“(Skrevet den 5. november 1892 fra Adelaide, Sydaustralien, til ‘Kære nevø og niece, Frank og Hattie [Belden].)’”

„Når du bliver oplyst af Helligånden, vil du se al den ugudelighed i Minneapolis, som den er, sådan som Gud ser på den. Hvis jeg aldrig ser dig igen i denne verden, så vær forvisset om, at jeg tilgiver dig den sorg og nød og sjælebyrde, du uden nogen grund har påført mig. Men for din sjæls skyld, for hans skyld, som døde for dig, ønsker jeg, at du skal se og bekende dine fejl. Du sluttede dig til dem, som stod Guds Ånd imod. Du havde al den bevisførelse, du behøvede, for at Herren virkede gennem brødrene Jones og Waggoner; men du modtog ikke lyset; og efter de følelser, du nærede, de ord, der blev talt imod sandheden, følte du dig ikke rede til at bekende, at du havde handlet uret, at disse mænd havde et budskab fra Gud, og at du havde ringeagtet både budskab og budbringere.“

„Aldrig før har jeg blandt vort folk set en så fast selvtilfredshed og en sådan uvillighed til at modtage og anerkende lys, som den der blev åbenbaret i Minneapolis. Det er blevet vist mig, at ikke én af dem, som nærede den ånd, der blev åbenbaret ved dette møde, igen ville få klart lys til at skelne den sandheds dyrebarhed, som blev sendt dem fra himlen, før de ydmygede deres stolthed og bekendte, at de ikke blev drevet af Guds Ånd, men at deres sind og hjerter var fyldt med fordom. Herren ønskede at komme dem nær, at velsigne dem og helbrede dem for deres frafald, men de ville ikke høre. De blev drevet af den samme ånd, som besjælede Kora, Datan og Abiram. Disse Israels mænd var fast besluttede på at modstå ethvert bevis, der ville påvise, at de tog fejl, og de fortsatte og fortsatte på deres utilfredsheds vej, indtil mange blev draget

bort for at slutte sig til dem.“

„Hvem var disse? Ikke de svage, ikke de uvidende, ikke de uoplyste. I det oprør var der to hundrede og halvtreds fyrster, navnkundige i menigheden, mænd af anseelse. Hvad var deres vidnesbyrd? ‘hele menigheden er hellig, hver eneste af dem, og Herren er iblandt dem; hvorfor ophøjer I da jer selv over Herrens menighed?’ [4 Mosebog 16:3]. Da Kora og hans ledsagere omkom under Guds dom, så det folk, som de havde bedraget, ikke Herrens hånd i dette mirakel. Hele menigheden anklagede den næste morgen Moses og Aron: ‘I har dræbt Herrens folk’ [vers 41], og plagen kom over menigheden, og mere end fjorten tusind omkom.

"Da jeg havde besluttet at forlade Minneapolis, stod Herrens engel ved min side og sagde: 'Ikke således; Gud har et værk, du skal udføre på dette sted. Folket handler på ny oprøret fra Korah, Datan og Abiram igennem. Jeg har stillet dig på din rette plads, hvilket de, som ikke er i lyset, ikke vil anerkende; de vil ikke agte på dit vidnesbyrd; men jeg vil være med dig; min nåde og kraft skal opretholde dig. Det er ikke dig, de foragter, men de sendebud og det budskab, jeg sender til mit folk. De har vist foragt for Herrens ord. Satan har blindet deres øjne og fordrejet deres dømmekraft; og dersom ikke hver sjæl omvender sig fra denne sin synd, denne uhelligede uafhængighed, som krænker Guds Ånd, skal de vandre i mørke. Jeg vil flytte lysestagen bort fra dens plads, dersom de ikke omvender sig og bliver omvendt, så jeg kan helbrede dem. De har formørket deres åndelige syn. De ønskede ikke, at Gud skulle åbenbare sin Ånd og sin kraft; for de har en ånd af spot og væmmelse over for mit ord. Letsindighed, pjank, skæmt og spøg øves dagligt. De har ikke sat deres hjerter til at søge mig. De vandrer i gnisterne fra deres egen optænding, og dersom de ikke omvender sig, skal de lægge sig ned i sorg. Så siger Herren: Stå på din pligtpost; for jeg er med dig og vil ikke forlade dig og ikke svigte dig.' Disse ord fra Gud har jeg ikke vovet at tilsidesætte."

„Lys har skinneth i Battle Creek i klare, strålende stråler; men hvem af dem, der deltog i mødet i Minneapolis, er kommet til lyset og har modtaget de rige skatte af sandhed, som Herren sendte dem fra himlen? Hvem har holdt trit, skridt for skridt, med Føreren, Jesus Kristus? Hvem har aflagt fuld bekendelse af deres fejlagtige nidkærhed, deres blindhed, deres jalousi og onde mistanker, deres trods mod sandheden? Ikke én; og fordi de så længe har forsømt at anerkende lyset, har det ladet dem langt tilbage; de er ikke vokset i nåden og i kundskaben om Kristus Jesus, vor Herre. De har undladt at modtage den nødvendige nåde, som de kunne have haft, og som ville have gjort dem til stærke mænd i religiøs erfaring."

Det standpunkt, der blev indtaget i Minneapolis, var tilsyneladende en uoverstigelig barriere, som i høj grad indesluttede dem sammen med tvivlere, spørgere, med sandhedens og Guds krafts forkastere. Når en ny krise kommer, vil de, som så længe har modstået bevis på bevis, igen blive prøvet på de punkter, hvor de så åbenlyst svigtede, og det vil være svært for dem at tage imod det, som er fra Gud, og afvise det, som er fra mørkets magter. Derfor er deres eneste sikre vej at vandre i ydmyghed og gøre lige stier for deres fødder, for at ikke den halte skal ledes bort fra vejen. Det gør hele forskellen, hvem vi holder selskab med, om det er med mennesker, som vandrer med Gud og tror på Ham og stoler på Ham, eller med mennesker, som følger deres egen formodede visdom og vandrer i gnisterne fra deres egen optænding.

Den tid og omhu og det arbejde, der har været nødvendigt for at modvirke indflydelsen fra dem, som har arbejdet imod sandheden, har været et frygteligt tab; for vi kunne have været år forud i åndelig kundskab; og mange, mange sjæle kunne være blevet føjet til menigheden, hvis de, som burde have vandret i lyset, var gået videre for at kende Herren, så de kunne vide, at Hans fremgang er beredt som morgenrøden. Men når så meget arbejde må anvendes lige i menigheden for at modvirke indflydelsen fra arbejdere, som har stået som en granitmur imod den sandhed, Gud sender til sit folk, bliver verden ladet tilbage i forholdsvis mørke.

„Gud havde til hensigt, at vægterne skulle stå frem og med forenede røster udsende et bestemt budskab og give basunen en klar lyd, så folket alle kunne skynde sig til deres pligtpost og udføre deres del i det store værk. Da ville det stærke, klare lys fra den anden engel, som stiger ned fra himlen med stor magt, have fyldt jorden med hans herlighed. Vi er år tilbage; og de, som stod i blindhed og hindrede fremgangen af netop det budskab, som Gud havde til hensigt skulle udgå fra Minneapolis-mødet som en brændende lampe, har behov for at ydmyge deres hjerter for Gud og se og forstå, hvordan værket er blevet hindret ved deres sindsblindhed og hjertets hårdhed.“

„Der er blevet brugt timer på ordkløveri om småting; gyldne anledninger er blevet forspildt, mens himmelske sendebud har sørget, utålmodige over forsinkelsen. Helligånden — der har været så ringe påskønnelse af dens værdi eller af nødvendigheden af, at hver sjæl modtager den. De, som modtager den himmelske udrustning, vil drage ud iklædt retfærdighedens rustning for at kæmpe for Gud. De vil agte på Herrens ledelse og vil være fyldt med taknemmelighed mod Ham for Hans miskundhed. Men på mange, mange steder og ved mange, mange lejligheder kunne det med sandhed siges, som det blev sagt i Kristi dage om dem, der bekendte sig til at være Guds folk, at ikke mange mægtige gerninger kunne gøres på grund af deres vantro. Mange, som har været bundet i mørkets lænker, er blevet agtet, fordi Gud har brugt dem, og deres vantro har vakt tvivl og fordom mod sandhedens budskab, som himlens engle søgte at meddele gennem menneskelige redskaber — retfærdiggørelse ved tro, Kristi retfærdighed.“ The 1888 Materials, 1066–1070.